

Срѣзнахъ се съ приятели офицери и познайници граждани, които се оказаха всички угрижени. Въ уплашения погледъ на всички се четеше въпросътъ: „какво ще бжде“?

— Какви новини има кждѣ васъ? ми задаваха приятели и познайници въпроси и тревожно чакаха да чуятъ отговора ми.

— Истина ли е, че Сюлейманъ Паша се приготвява да нападне на Шипка, ме питаха едни отъ офицеритѣ.

— Работата е спукана! Отъ самото начало на войната до сега три несполуки прѣтърпѣхме, а какво ще бжде по нататѣкъ одному Богу е извѣстно, казваха други.

— Турцитѣ отъ Плѣвенъ и Русчукъ се готвятъ да ударятъ на Свищовъ, казваха трети.

— Изгубени сме! Трѣбва да бѣгаме, до гдѣто още имаме врѣме, казваха гражданитѣ. И въ доказателство на своитѣ твърдения за угрожащата опасностъ, навеждаха разни мотиви и прѣдположения.

Впрочемъ, всичко което се говорѣше не бѣше далечъ отъ истината. Напримѣръ, послѣ обѣдъ изъ града се бѣ распрѣстналъ слухъ, че 14 дивизия ще се съсредоточи къмъ Османъ Пазарския пътъ, по ксѣто источната Турска, на Мехмедъ Али, армия се приготвявала да нападне на Търново, въ сжщото врѣме, когато Османъ Паша отъ Плѣвенъ щѣлъ да удари на Свищовъ, а Сюлейманъ Паша — на Шипка.

Чудно нѣщо, какъ се отразява на челоуѣка общото настроение на окръжаващитѣ го! Когато бѣхъ лице съ лице съ неприятеля и ме гледаше въ очитѣ смъртта, азъ не испытвахъ такова чувство, каквото ме бѣ обхванало сега. Испитвахъ единъ страшенъ душевенъ гнѣтъ. Неволно и азъ си зададохъ въпросъ: ами какво ще бжде, ако Турцитѣ, наистина, прѣдприематъ едно общо настѣпление? Какво ще бжде съ България? Умисленъ и угриженъ отъ общото положение на работитѣ, азъ се завърнахъ вечеръта на квартирата си съ твърдо намѣрение сутрѣ, а найкъсно други день да напустна Търново, при всичко, че